

Мене звати Олександр. Мені 39 років, і я живу в Києві.

Близько шостої ранку наш сусід розбудив нас. Він сказав, що почалася війна. Ми живемо на 16-му поверсі багатоповерхівки, і наші вікна виходять у бік Гостомеля, де висадила перша група російських диверсантів.

Ми бачили вибухи та бомбардування, вогонь і дим. Це було жахливо.

За кілька годин ми вирішили, що логічно буде поїхати до Ірпеня. Це звучить божевільно, бо Ірпінь була ближче до бойових дій.

Але там живе моя тітка, в будинку з підвалом. Ми подумали, що це буде безпечніше, ніж залишатися на 16-му поверсі. Ми сіли в машину – я, дружина і двоє наших дітей. На дорозі було багато машин, але всі вони їхали у протилежному напрямку. Ми були впевнені, що це все триватиме лише один день. Ніхто нічого не розумів.

Ми приїхали туди й спустилися в невеликий підвал у будинку тітки. На вулиці були прильоти ракет. Це було навіть гучніше, ніж у перший день. Ми не знали, що робити.

Я був паралізований. Нічого не відчував. Просто сидів і читав новини. Я не міг робити нічого іншого. Відчував, ніби мене зв'язали скотчем.

У перші дні на новинних каналах публікували ці нецензуровані відео, які показували, як росіяни творять жахливі речі з людьми. Вони робили все найстрашніше, що тільки можна уявити. Це було дуже важко – сидіти в підвалі, знаючи, що відбувається зовні. Чистий жах.

На другий вечір моя дружина згадала сон, який їй наснився багато років тому. У тому сні ми сиділи в цьому підвалі, і туди зайшли чеченці, які зробили з нами щось жахливе. Дівчинка у сні була вся в крові.

Я сидів у підвалі, коли дружина розповіла мені про той сон. Вона впізнала в тій дівчинці нашу доньку. Я зрозумів, що це знак. Ми повинні виїхати звідти.

Наші родичі намагалися нас зупинити, кажучи: «Ні, ні, не їдьте». На третій ранок ми зібрали речі й спакували їх у машину, яка стояла біля будинку. На вулиці було чути стрілянину. Але зрештою ми поїхали.

Усі мости в Києві були зруйновані нашою армією, щоб захистити місто від окупантів. Залишилася лише одна дорога, щоб вибратися. І ми повинні були її використати. Дивом на той момент дорога була вільна, і з нами нічого не сталося. Лише за кілька годин цю дорогу зайняли російські солдати. Вони навіть стріляли в цивільні машини з родинами. Вже за кілька днів Ірпінь і Буча були повністю окуповані.

Отож, ми їхали, просто рухаючись на захід, не знаючи, куди прямуємо. Нам потрібно було знайти бензин, тому що з напівпорожнім баком ми далеко не заїхали б. Дорога була забита машинами, і всім потрібен був бензин.

Але нам пощастило заправитися. Тим часом ми дзвонили всім друзям, щоб знайти місце для ночівлі. Наші друзі знайшли для нас місце за Києвом, і наступного дня ми вирушили у бік Львова. У той час знайти квартиру в західній Україні було дуже важко, бо туди їхали мільйони людей.

У Львові з нами зв'язалася знайома, з якою ми не дуже добре зналися. Але вона сказала: «Приїжджайте до мене, просто приїжджайте. У мене є квартира для вас».

Ми були повністю виснажені, коли прибули.

Наша знайома зустріла нас і відмовилася брати гроші за квартиру. Вона вже наповнила холодильник усім, що змогла знайти.

Це було так зворушливо. Ми майже плакали.

Перший і другий місяці після вторгнення були дуже важкими для мене і моєї дружини. Ми були виснажені, ніби фізично працювали день і ніч без жодного відпочинку. Наші обличчя змінилися. Здавалося, що за кілька місяців ми постаріли на п'ять років.